

min Mening hermed at ville udtale nogensomhelst Anke over vor Auditorstand, men naar man ikke lønner Auditorerne saaledes, at de kunne skabe sig en Fremtid i Hæren, men man betragter Auditorstillingen som et Gjenmængselsled for at komme ind i bedre lønede juridiske Embeder, er Resultatet det, at Auditorerne som oftest forlade Hæren netop i det Dieblit, da de have skabt sig en Erfarings, som skulde komme dem selv og Hæren til Gode. Udkastet er uklart. Det erede Medlem, der havde Ordet før, henviste til § 1. Jeg skal tilslade mig et Dieblit at komme tilbage til samme Paragraf, thi jeg tror, den har den allerstørste Betydning. Vel kan man maaske sige, at Spørgsmaalet om, hvem der hører ind under den militære Domsmagt, skal afgjøres, naar vi komme til Rettergangsloven, men vore hidtilværende Krigsartikler ende med i § 192 at fastsætte, hvem der hører under den militære Domsmagt, og jeg finder saamegen mere Anledning til at drage det frem, som Udtrykkene der ere fuldstændig klare og sige, at Betingelsen er den, at man er til Tjeneste og nyder Gage og Lønning; men desuagtet har man i den nyeste Tid set en Fortolkning, som rokker derved. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at § 1 indeholder den Bestemmelse, at Betingelsen for, at Nogen kan være under militær Domsmagt, er den, at han skal være til Tjeneste, men at dette ikke har været Lovforslagets Mening, ville de Herrer kunne se af § 32, hvor der er kommen en Bestemmelse ind, som forøvrigt ikke har det Alleringeste at bestille i en Straffelov men hører hjemme i en Lønningslov, ligesom de Bestemmelser om Dagpenge, der findes i Lønningsloven, høre hjemme i Straffeloven. I § 32 siges der nemlig, at en Officer kan være i Fæstningsarrest uden Lønning. Hvis det er rigtigt, kan man altsaa straffe en Officer, uden at han ligger til Tjeneste, thi ligger han til Tjeneste, har han Lønning. Ligeledes gaar § 32 ud paa, at en pensioneret Officer kan sidde i Fæstningsarrest, men det er ogsaa fuldstændig urigtigt, og hvis man derved har tænkt paa Officerer af Forstærkningen, er Udtrykket urigtigt, thi saadanne Officerer lønnes med Honorar, og dette Udtryk maatte da have været brugt. Der er saaledes tilfede en Uklarhed, som kan komme til at ramme de Enkelte temmelig haardt og navnlig bringes til Anvendelse lige over for værnepligtige Befalingsmænd, særlig Sekondlieutenantsklassen, og derfor er det ønskeligt i Loven at have en Bestemmelse, som gjør det klart, hvad Betingelsen er for, at en Mand kan være under militær Domsmagt. Der savnes dernæst

i Loven en Bestemmelse om, naar visse Straffe skulle anvendes. Udkastet har saaledes mange Straffe, som skulle anvendes i Tilfælde af Krig, men fra hvilket Dieblit kunne de anvendes? Er det fra Mobiliseringsens Dieblit? Er det fra det Dieblit, da Hæren sættes paa Feltfod? Og naar hører den Tilstand op, hvor de kunne anvendes? Er det ikke ogsaa nødvendigt at fastsætte Bestemmelser om, at der er visse Forhold i Freds-tid, hvor Krigslovene bør bringes til Anvendelse? Der tales om at staa „lige over for Fjenden,“ at staa „i Fjendens Nærhed,“ „i Fjendens umiddelbare Nærhed,“ men der er ikke sagt, naar det Tilfælde er indtraadt. Det vilde være ønskeligt at have nærmere Bestemmelser i saa Henseende, og ogsaa her kunde man trngt følge den tydske militære Lov. Endelig forekommer det mig, at naar man skal gaa til en Reform, skal man ikke uden bestemt, bydende Nødvendighed forlade det Bestaaende, idet man skal gjøre det saa let som muligt at komme fra det Gamle til det Nye. Dette gjælder særlig ogsaa paa et Omraade, hvor man er saa tilbøjelig til at reformere, nemlig Sprogets. I saa Henseende begyndte vi at reformere ved Hærløven, og Straffeloven fortsætter; thi man har i den søgt at fordanske alle Begreber, men har kun opnaaet Et, nemlig at forvanske mange Begreber (Ufbrydelse af R o f o d), hvad jeg nærmere skal komme til, naar det erede Medlem vil give mig Tid. Man er endog ogsaa kommen til for enkelte Forhold at skærpe Bestemmelserne derved, at man har givet en Oversættelse. Loven kan saaledes i mange Tilfælde betragtes som en Reduktionslov for Officerer, thi der er næsten ikke et eneste Tilfælde, hvor der tales om Straf for Officerer, uden at der findes Anvendelse af Embedsfortabelse. For Officerer have vi hidtil haft Afstedigelse og Kassation. Der er en himmelvid Forskjel paa de to Ting, og der kunde vel være Grund til at bevare denne Forskjel, thi ikke ethvert Forhold er af den Bestaafenhed, at man behøver at gaa til Embedsfortabelse eller, som det i § 156 er kommet til at hedde, Embedsforbrydelse. I Tilfælde af Afstedigelse har den Vedkommende hidtil beholdt sin militære Titel og sine Ordener, men i Tilfælde af Embedsfortabelse mistede han begge Dele. Her er der nu tilveiebragt en Skærpelse, der i mange Forhold virkelig er for haard. Der er saaledes i Udkastet fastsat, at naar en Officer, ved at angive Sygdom eller paa anden ulovlig Maade bliver borte fra Tjenesten, kan han straffes